

at lave en slags forebyggende arbejde mod kommende konflikter. Europa har et kæmpe ansvar. To gange tidligere i dette århundrede har lokale europæiske konflikter kastet hele verden ud i ødelæggende krige. Det må ikke gentage sig, og det er det, det hele handler om. Tænk, at der er nogen, der kan være i tvivl om det.

Der er et massivt flertal her i Folketinget for at fortsætte samarbejdet, for at udvide EU med de nye demokratier og for at sige ja til Amsterdamtraktaten. Det står i kontrast til, at den danske befolkning interesserer sig meget lidt for EU-spørgsmål og også er meget i tvivl om, hvorvidt det er værd at fortsætte.

Den danske befolkning får mulighed for at stemme om Amsterdamtraktaten den 28. maj næste år, og det er selvfølgelig et problem, eller det er en mulighed, som de partier herinde i Folketinget, der anbefaler et nej, allerede nu må arbejde med. Hvad vil de foreslå? Hvilke løsningsmodeller for Danmark i Europa vil de præsentere, hvis det igen bliver et nej, som det gjorde i 1992?

Dengang tog SF jo flot medansvar for resultatet og sagde: Vi har et forslag til, hvordan løsningen kan være for Danmarks placering fremover i EU. Vi var i Det Radikale Venstre glade for, at der var nogen, der tog på sig at udarbejde den løsningsmodel. Vi synes, at SF på det tidspunkt i det forhold gjorde et utrolig flot stykke politisk benarbejde og viste et stort politisk mod, og vi er meget kedede af, at SF er blevet bange for sin egen skygge efter forhandlingerne i 1992 og 1993.

I Det Radikale Venstre mener vi, at Danmarks plads er lige midt i det europæiske samarbejde med al den tummel, med de glæder og sorger, det bøvl og den begejstring, dette medfører. Vi har ikke noget ønske om at holde os udenfor, vi ønsker at være med og påvirke samarbejdet – og vi ved, at Danmark har mulighed for at påvirke det. Vi har noget at komme med, vi har noget at byde på. Vi har masser af traditioner, masser af gode folk og masser af ideer og visioner om et fremtidigt europæisk samarbejde. Vi er jo også placeret et sted på Europakortet, hvor vi netop er porten til Østeuropa, porten til de baltiske lande, og derfor er det helt naturligt, at Danmark er med i det.

Når jeg har sagt det med det manglende folkelige engagement i EU-sagen og har konstateret den ringe interesse fra offentligheden og fra

Folketingets egne medlemmer for at deltage i disse debatter, så vil jeg samtidig rette en tak til både statsministeren og udenrigsministeren for deres aldrig svigtende engagement i denne meget vigtige side af dansk politik.

Jeg vil også gerne rette en tak til Venstres formand, hr. Uffe Ellemann-Jensen – selv om Venstres ordfører lige er gået ud et øjeblik. Jeg synes, det er flot, at en oppositionsleder siger rent ud, at spørgsmålet om Amsterdamtraktaten er vigtigere end noget som helst andet i dansk politik. Jeg synes, det er bemærkelsesværdig klart, præcist og uegennyttigt af en oppositionsleder at sige sådan. Det synes jeg også der skal komme en kommentar til fra Folketingets side.

Udenrigsministerens og statsministerens besvarelser gav selvfølgelig mange detaljer om udvidelsesprocessens mange faser og de hensyn, der skal tages til alle de forskellige ønsker og alle de behov for hjælp, der er i ansøgerlandene. Der er ingen grund til, at jeg gentager dem her.

Det Radikale Venstre er enig i, at alle landene bør starte på forhandlingerne samtidig. Hvis ikke de gør det, vil der komme skuffelse, frustration, og der vil ske en sortering, som flere andre ordførere har været inde på før mig. Nogle vil føle sig ladt tilbage på perronen, mens toget kører videre uden dem.

Det vil medføre en opbremsning af reformerne, og der vil komme en tilbageholdenhed med at investere i de lande, der bliver stemplet som uegnede til at deltage, og det vil i sig selv starte en nedadgående ond spiral. Dårlig økonomi og manglende udenlandske investeringer vil betyde manglende muligheder for at gennemføre økonomiske reformer, og til sidst vil der måske, hvis vi er rigtig uheldige, ske en svækkelse af det nye demokrati, der er i de pågældende lande, fordi befolkningen vil sige til deres valgte ledere: I har lovet os fremgang, I har lovet os medlemskab, I har lovet os reformer; hvorfor sker der ikke noget?

I har ikke været vores tillid værdig; der kan komme politiske uroligheder i de pågældende lande. Så ikke mindst af hensyn til de valgte politikere i de pågældende lande er det vigtigt, at vi fra dansk side erklærer vores støtte til deres proces for optagelse i EU.

Jeg synes også, det er en flot støtte til den samtidige startproces, vi har fået fra Europa-Parlamentet, og det er kun noget, der kan trække i den rigtige retning. Det er i hvert fald